

Sygn. akt VIII U 3554/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 lipca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. K. wznowienia zakończonych decyzją z dnia **17 stycznia 2014 r.** wobec złożenia wniosku po upływie miesiąca od daty ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. w sprawie P 20/16.

/decyzja – k. 118 – 119 plik V akt ZUS/

Odwołanie od decyzji w ustawowym terminie złożyła ubezpieczona, podnosząc, iż decyzja organu rentowego jest dla niej krzywdząca.

/odwołanie – k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu decyzji i wniósł o oddalenie odwołania.

/odpowiedź na odwołanie – k. 4/

Na rozprawie w dniu 12 lutego 2020 r. ubezpieczona poparła odwołanie oraz wskazała, że złożyła skargę po terminie, gdyż nie wiedziała o wydaniu orzeczenia przez Trybunał. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

/protokół rozprawy z dnia 12 lutego 2020 r. – 00:01:14 – 00:03:58 – płyta CD – k. 11/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. urodziła się w dniu (...)

/okoliczność bezsporna/

Ubezpieczona była uprawniona do emerytury w wieku obniżonym (art. 29 w zw. z 46 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia **17 stycznia 2014 r.** Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział przyznał ubezpieczonej J. K. emeryturę po osiągnięciu wieku emerytalnego, której wysokość obliczono z zastosowaniem art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) czyli podstawę emerytury pomniejszono o sumę kwot pobranych emerytur. Wypłata emerytury została zawieszona, gdyż korzystniejszym świadczeniem była dotychczasowa emerytura.

/decyzja – k. 29 plik V ZUS/

Wyrokiem z 06.03.2019 r. wydanym w sprawie sygn. akt P 20/16 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 25 ust. 1 b ustawy z dnia 17 12 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 poz. 39) w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r. w zakresie w jakim dotyczy urodzonych w r. kobiet które przed 01 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego został ogłoszony w dniu 21 marca 2019 roku.

/niesporne/

Wnioskodawczyni J. K. w dniu 10 czerwca 2019 r. złożyła wniosek o przeliczenie świadczenia w oparciu o wyrok Trybunału Konstytucyjnego.

/wniosek – k. 116 – 117 plik V akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 15 lipca 2019 r. pozwany ZUS odmówił wznowienia postępowania w sprawie.

/decyzja – k. 118 – 119 plik V akt ZUS/

Wnioskodawczyni poza brakiem wiedzy o terminie wniesienia skargi o wznowienie postępowania nie wskazała żadnych okoliczności, mogących usprawiedliwić złożenie skargi po terminie.

/niesporne/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 145 a § 1 k.p.a. można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja.

Art. 190 ust. 4 Konstytucji RP stanowi, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylenia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania. Przepis ten wprost odnosi się do możliwości wzruszania w trybach nadzwyczajnych prawomocnych orzeczeń sądowych, ostatecznych decyzji administracyjnych lub rozstrzygnięć w innych sprawach. Wprawdzie art. 190 ust. 4 Konstytucji RP odnosi się wprost do postępowań prawomocnie zakończonych, ale skoro nawet prawomocne rozstrzygnięcia sądowe powinny podlegać weryfikacji z tego powodu, to tym bardziej sąd powinien uwzględnić istniejący stan niekonstytucyjności w postępowaniu niezakończonym prawomocnym rozstrzygnięciem./Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 marca 2018 r, (...) 855/16/

Zgodnie z treścią art. 145a § 1 k.p.a. można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie, którego została wydana decyzja. Zgodnie z §2 w sytuacji określonej w §1 skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

Niespornym w sprawie jest, że wnioskodawczyni złożyła skargę o wznowienie postępowania po upływie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

Natomiast zgodnie z treścią art. 58 § 1 k.p.a. w razie uchybienia terminu należy przywrócić termin na prośbę zainteresowanego, jeżeli uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło bez jego winy.

Sąd Okręgowy w pełni podziela wyrok Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Ł. z dnia 21 lutego 2019r. w sprawie (...) SA/Łd (...) stwierdzający, że chociaż uprawdopodobnienie jest wyjątkiem od reguły formalnego przeprowadzenia dowodu, działającym na korzyść strony powołującej się na określony fakt, to jednak nie oznacza to, że może ono w każdej sytuacji opierać się tylko na samych twierdzeniach strony. Odwołanie się w art. 58 § 1 k.p.a. do braku winy powoduje, że przywrócenie uchybionego terminu uzasadniają wyłącznie obiektywne, występujące bez woli strony, okoliczności i zdarzenia, które mimo dołożenia odpowiedniej staranności w prowadzeniu własnych spraw udaremniły dokonanie czynności we właściwym czasie. Przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej nie jest dopuszczalne, gdy strona zawiniła uchybieniu terminu, choćby w postaci lekkiego niedbalstwa. Przy ocenie winy należy przyjąć obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od osoby dbającej należycie o swoje interesy. Kryterium braku winy jako przesłanki zasadności wniosku o przywrócenie terminu wiąże się z obowiązkiem strony do zachowania staranności przy dokonywaniu czynności. Przy ocenie winy strony lub jej braku w uchybieniu terminu

do dokonania czynności procesowej należy brać pod rozwagę nie tylko okoliczności, które uniemożliwiły stronie dokonanie tej czynności w terminie, lecz także okoliczności świadczące o podjęciu lub niepodjęciu przez stronę działań mających na celu zabezpieczenie się w dotrzymaniu terminu. Brak winy w uchybieniu terminu należy przyjąć wtedy, gdy zainteresowany nie był w stanie przeszkody pokonać (usunąć) przy użyciu sił i środków normalnie dostępnych, nie ryzykując własnym bądź innych zdrowiem, życiem lub nie narażając siebie bądź innych na poważne straty majątkowe. Osoba zainteresowana powinna uwiarygodnić stosowną argumentacją swoją staranność oraz fakt, że przeszkoda była od niej niezależna i istniała przez cały czas, aż do wniesienia wniosku o przywrócenie terminu.

Brak wiedzy bez żadnych obiektywnych przeszkód czy okoliczności w uchybieniu terminu przez wnioskodawczynię do wniesienia skargi o wznowienie postępowania należy uznać za niedbalstwo strony nie dające podstaw do przywrócenia terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania.

Reasumując, z uwagi na to, że organ rentowy prawidłowo odmówił wznowienia postępowania w sprawie z uwagi na złożenie skargi po terminie Sąd oddalił odwołanie J. K.. Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

K.K.-W.